

1. Kick in de bokszaal

‘Linkerbeen vóór, stoot links, stoot rechts. Arm gestrekt houden! Draaien vanuit je schouder!’

Mijn vriendin Liz raakt de bokszak, haalt diep adem en stoot opnieuw. Tik tik!

‘Yes’, roept de trainer, ‘stoot links, stoot rechts!’

Waar zijn we aan begonnen? Ik krijg bijna de slappe lach als ik die grote bokshandschoenen aan Liz’ magere armen zie. Ze is gek dat ze zich heeft opgegeven voor een proefles kickboksen en ik ben niet goed wijs dat ik me door haar heb laten meesleuren.

Overall om ons heen klinken doffe klappen. Het ruikt naar rubber en naar zweet. ‘Hou volgende week zaterdagochtend vrij’, beval Liz me. Braaf deed ik dat, maar nu vraag ik me af waar mijn verstand zat om haar blindelings te vertrouwen. Ze vertelde me pas vanmorgen in de auto waar we naartoe gingen. ‘Boksschool De Voltreffer. Las ik op internet. Leek me net wat voor jou.’

De verbazing stond waarschijnlijk driedubbeldik op mijn gezicht te lezen. Ze legde direct uit: ‘Het is tijd dat je eruit komt, Pam. Jij doet niks leuks meer, je zit alleen maar saai thuis bij je pappie en mammie.’

‘Wat?!’ riep ik uit. ‘Hoe kom je erbij? Ik heb mijn klas! Die kids zijn superleuk, elke dag beleef ik wel iets met ze. Zoals gisterochtend. Na de pauze kwam ik mijn lokaal binnen, zaten

ze allemaal zogenaamd verstopt onder hun tafel. Ze dachten natuurlijk dat ik er wat van zou zeggen, maar ik ben zelf ook onder mijn bureau gaan zitten. “Prima jongens, laten we effe chillen.” Ze wisten niet hoe ze het hadden en zaten in no time weer op hun stoel!’

‘Lol’, grinnikte Liz, ‘jij beleeft met jouw groep 5 meer dan ik met mijn achtstegroepers. Die verzinnen niks, ze doen gewoon hun werk.’

Toen we daarnet de parkeerplaats van de boksschool op reden, voegde ze er pats-boem aan toe: ‘Net als jij, Pam, jij doet tegenwoordig ook niet veel boeiends.’

Nou ja, zeg ... Ik opende mijn mond om er fel tegenin te gaan, tot ik opeens niet meer wist wat ik moest zeggen en hem maar weer dichtklapte. Want tja, wat doe ik eigenlijk naast mijn werk als juf? Ik lees, ik game en ik puzzel. En voor de afwisseling ren ik elke dag een paar kilometer. Allemaal niet zo bar interessant, nee.

Oeps, opletten, mijn beurt.

‘Linkerbeen vóór, stoot links, stoot rechts. Wisselen! Rechterbeen vóór, stoot rechts, stoot links!’

Hoe gek ik het ook vind om met reuzenhandschoenen te mep-pen tegen een boks-zak, het gaat me best goed af. Tik tik ... Tik tik ... In een regelmatig ritme raak ik het logge gevaarte en laat mijn benen bij de wissel opveren, precies zoals het moet. Het zijn geen harde klappen, maar toch. Het zweet loopt over mijn voorhoofd, ik krijg er beslist lol in. Tot dat ding niet meer heen en weer zwaait, maar langzaam rond begint te draaien. Help, hoe krijg ik hem weer normaal?

‘Je schampte hem.’ De trainer staat opeens naast me. Nu hij zo dichtbij staat, lijkt hij uit één bonk spieren te bestaan. Hij hangt de bokszak stil, geeft hem opnieuw een schampstoot en zegt: ‘Zie je wat-ie doet? Een bokszak liegt niet. Als je nu frontaal een stoot geeft, gaat hij weer netjes van je af.’

Ik knik gehoorzaam, het zal wel, maar ik bijt op mijn onderlip als ik opzij van de bokszak Liz’ gekke bek zie.

‘All right, dame, let’s go’, zegt de trainer.

Keurig strek ik mijn arm, draai vanuit mijn schouder en deel de stoten uit. Tik tik ... tik tik! Ha, die zak doet weer normaal! Hij slingert naar links, ik geef een boks rechts, hij slingert naar rechts, mijn mep links brengt hem weer in evenwicht. Net als ik met een big smile tegen Liz wil zeggen dat ik het best goed doe, staat die sixpack weer naast me.

‘Beetje meer power’, komt het commentaar. ‘Maak je eens kwaad!’

Ja, bekijk het, waarom zou ik ineens boos moeten worden? Rustig laat ik mijn stoten tegen het lompe, zwarte ding aan komen, tot de trainer hoofdschuddend wegloopt. Onmiddellijk fluistert Liz dicht bij mijn oor: ‘Denk maar aan Jack!’

Jack? Mijn armen lijken ineens van lood en vallen zwaar naar beneden. ‘Ho even, Liz, daar ben ik allang klaar mee.’

‘Oké.’ Ze haalt haar schouders op.

Met mijn onderarm veeg ik het zweet van mijn voorhoofd. Waar heb ik mijn handdoek eigenlijk gelegd? Ik gebaar naar de bokszak. ‘Liz, jouw beurt.’

Een paar tellen legt ze haar handschoen op mijn schouder. Met een klein lachje kijk ik haar aan. Nee hoor, ik ben niet

nijdig, ik kan wel wat van mijn best friend hebben. Als ze er maar van doordrongen is dat ik alles rond Jack verwerkt heb. Het was een nachtmerrie toen hij zes weken voor de bruiloft onze verloving verbrak. Ik ben ontzettend boos en verdrietig en radeloos en weet ik wat meer geweest, ik voelde me in een achtbaan zitten waar ik elk moment uit geslingerd kon worden. Maar dat was in maart en het is nu september. Het gebeurde ruim een halfjaar geleden en ik heb het allemaal overleefd.

Op de dichtstbijzijnde bank val ik neer, droog mijn gezicht af met mijn handdoek en pak het meegenomen flesje water. Achter elkaar klok ik de helft naar binnen en blijf daarna met het flesje in mijn handen voor me uit staren. Ik heb alles van mijn relatie met Jack een plek gegeven. Zo is dat. Toch?

Gistermiddag kwam ik hem onverwacht tegen. Zes maanden lang had ik hem niet gezien. Brr, ik ril weer als ik eraan denk en sla snel mijn sweatshirt om me heen. De klappen tegen de bokszakken, de uitroepen van de leerlingen en de aanwijzingen van de trainer verdwijnen naar de achtergrond. Opnieuw loop ik met mijn winkelwagen de Jumbo uit.

‘Hé Pam!’

Mijn winkelkar botst tegen een andere. ‘O, sorry’, stamel ik direct, tot ik zie wie er voor me staat. Het lijkt erop dat hij me expres heeft klemgereden.

‘Zag je me niet?’

Jack is niets veranderd. Nog steeds die stoere kuif, dat ruige

baardje en die grijnzende blik. Er gaat een schok door me heen. Van blijdschap? Verrassing? Schrik? De volgende seconde probeer ik mezelf onder controle te krijgen.

Néé. Dit wil ik niet.

‘Hoe is-tie?’ Zijn stem klinkt vol ingehouden vrolijkheid, alsof hij elk moment een confettibom zal laten knallen.

Het lukt me niet om mijn blik van zijn gezicht af te wenden. Hij is zo leuk, opnieuw voel ik dat tot in mijn tenen. Ik baal ervan, maar kan niet anders. Wat ben ik altijd gek geweest op hem en zijn humor ...

‘Best. En jij?’

‘Prima. Hé, wat ik dacht, ik wilde vragen ...’ Hij kijkt langs en over me heen. Even lijkt het of hij deze ontmoeting toch niet zo simpel vindt. Hij aarzelt een moment tot zijn blik bij de inhoud van mijn kar blijft steken. Lachend wijst hij naar het pak grapefruitsap. ‘Nog steeds gek op pomelo?’

Dat moet hij nu net niet zeggen. Pomelo. Het liefkoosnaampje dat hij vroeger voor me gebruikte. Hoe durft hij ... Na alles wat er is gebeurd. Hij is met een ander meisje naar bed geweest terwijl wij verloofd waren! Hij heeft me laten zitten. Met de trouwceremonie, de receptie, de fotograaf, de bruidstaart, ja, met alles wat we voor de bruiloft geregeld hadden. En met mijn prachtige bruidsjurk. In een flits zie ik hem op zolder hangen, met de mooie roosjes aan het bovenstukje, de wijduitwaaierende rok van tule, de sluier. De pijn snijdt opnieuw door me heen. Toch blijf ik hem met een effen gezicht aankijken.

‘Ga je nog weleens klimmen?’

Mijn mond valt open. Wat een lomperd! Juist in die klimhal heeft hij Marielle ontmoet. Marielle, met wie hij na die eerste keer stiekem afspraakjes heeft gemaakt. Marielle, die een kind van hem verwachtte. Hij heeft mij voor haar laten schieten. Is hij nu echt zo grof om over klimmen te beginnen?

Stug schud ik mijn hoofd. ‘Nee, ik doe tegenwoordig aan hardlopen.’ Meteen stop ik mijn boodschappen in mijn fietstas en rij de winkelkar terug. Ik moet hier weg. Weg van hem, voordat ik van woede uit elkaar spring. Met driftige stappen loop ik naar mijn fiets. De afgelopen maanden ben ik nooit meer naar de klimzaal geweest, hoe leuk ik klimmen en boulderen ook vind. En met rennen kies ik expres die routes waar ik de minste kans heb Jack tegen het lijf te lopen. Steeds ben ik op een ontmoeting bedacht en nu ik er vandaag niet aan denk, kom ik hem hier tegen. Ik zet mijn voet al op de trapper en wil nog beleefd iets van ‘doei’ zeggen als hij met zijn fiets naast me komt.

‘Wacht, ik moet dezelfde kant op.’

Verbluft kijk ik op. Wil hij werkelijk met me meerijden? Dan heeft hij geen bord voor zijn kop, maar een staalplaat. *Hij heeft mijn dromen in elkaar geslagen!* Het lijkt of hij heel het verleden uit zijn geheugen heeft geschrapt, en dat hij mijn ontzetting en verdriet als peanuts afdoet. Wat het ook is, ik weet maar één ding: ik kan zijn aanwezigheid niet langer verdragen. Móven moet hij!

Terwijl ik nog steeds die ene voet op de trapper heb, zegt hij: ‘Ik ben verhuisd, op mezelf gaan wonen.’

‘Wát?’ Ik zet mijn voet op de grond. ‘En Marielle dan?’

Voor het eerst die middag zie ik zijn gezicht vertrekken. ‘Weet je het niet?’

‘Wat moet ik weten?’

‘We zijn niet getrouwd. Marielle had een miskraam.’ De sombere trek verdwijnt weer net zo snel en maakt plaats voor een sneaky lachje. ‘Het was niet meer nodig om te trouwen. We zijn overigens wel goeie maatjes gebleven, dat wel.’

En dat zegt hij hier doodleuk tegen mij. Niet normaal! Lomper dan lomp. Vliegensvlug verzijn ik: ‘Ik moet de andere kant op. Nog een boodschap doen.’

Meteen keer ik mijn fiets en rij in tegenovergestelde richting. Ik race de straten door. Het maakt me niet uit hoe lang de omweg is, als ik maar wegkom van hem. Mijlenver weg. Voordat ik werkelijk ga ontploffen.

‘Jouw beurt.’ Liz draait haar schouders los en pakt haar waterflesje. Ze kijkt me onderzoekend aan. ‘Gaat het wel goed met jou?’

‘Prima, kan niet beter’, zeg ik. Ik meen het nog ook.

Vol energie trek ik mijn handschoenen aan, luister kort naar de uitleg van de trainer en breng de volgende basistechniek in praktijk. Trappen. Het standbeen moet indraaien, trap tegen de zak en terugdraaien.

‘Dit is de low kick’, legt de trainer uit. ‘Ter hoogte van je knie. Let op, hou je wreef gestrekt.’

Ik heb goed opgelet en trap erop los. Pets pets! Tien keer links. Dan andere been voor. Pats pats! Deze stoot is voor Jacks stompzinnigheid, de volgende voor zijn grofheid. Botter dan

bot. Het idee dat ik nog met hem zou fietsen ... Alsof ik nog maar iets met hem te maken wil hebben.

‘Goed zo! Lekker pittig!’ roept de boksleraar.

Ik hoor hem amper, trap alle kwaadheid uit mijn lijf.

Dat ik gistermiddag nog met Jack heb staan praten ... Ik ben gek geweest. Ik had hem ronduit in zijn gezicht moeten zeggen hoe ik over hem denk. Waarom heb ik dat niet gedaan?!

Wanneer word ik nu eens wijzer?

Wóést ben ik.

Op Jack.

Weer een smak tegen de bokszak.

En woest op mezelf.

Nog een dreun.

Als hij hier stond, dan stampte ik hem in elkaar!

Pets! Pats!

En mezelf erbij.